

Đà Lạt Tôi Yêu

Tôi sinh ra và lớn lên ở Đà Lạt. Đà Lạt như là quê hương, đi lang thang trên đường, tình cảm gắn bó với người quen là chuyện thường. Đường phố Đà Lạt như, vắng xe và người đi. Mọi góc phố ở đây đều thân quen và đầy ắp những kỷ niệm.

Tôi yêu cái lạnh của Đà Lạt. Thích đi dạo trong áo len, quần khăn quàng cổ, hay co ro trong cái áo len to và đi lang thang một buổi chiều nào đó. Xuýt xoa vì lạnh mùa đông đến rồi, xoa tay vào nhau và mọi người nói chuyện thì hơi nóng từ cổ thấm lên phồng vào trong lòng như khối thuốc. Những buổi tối, quần mình trong tầm chăn, trùm kín cổ đầu và tận hưởng một giấc ngủ ấm áp. Trưa thì ăn gì cũng ngon, một tô phở nóng, một ly sữa đá uống lạnh cảm thấy chốc trong tay, qua lớp giấy len cảm nhận một chút sức nóng giữa trời lạnh buổi.

Tôi yêu ngôi trường của tôi. Yêu cái đẹp. Yêu chính mình người, xung quanh là những người bạn thân thiết. Dù ngồi ngay trước bàn giáo viên, 4 đứa vẫn hằng say tám tít. Ngay bên trái là cửa sổ, nhìn ra là hồ Xuân Hương xanh ngắt, đồi Cù, tháp chuông CĐ Sphim, có nhớ lúc tôi bị quên bài giảng và thầy hỏi qua cửa sổ. Đứa bạn ngồi cạnh đôi lúc lại chép miệng: "Đà Lạt đẹp quá. Có gì bây giờ đi ra ngoài và chơi trên đồi Cù..."

Tôi yêu nhà thơ Con Gà. Nhà thơ nếm ngay đi đi n trng tôi, có nhng hôm đang h c, ti ng chuông nhà thơ i vang lên lanh lnh. Tôi nh nhng bu i chi u tr n h c thêm, cùng lữ b n vào nhà thơ . Ng i trên hàng gh g trong chính đi n, ch p tay và c u nguy n hay đôi lúc là n m dài trên th m c êm nh nhưng trong khuôn viên nhà thơ .

Tôi yêu Mai Anh Đào. Háo h c ch đi t ng ngày hoa Đào n . Cu i Đông đ u Xuân, ch m m t vài đ m h ng. Đ đ n g n T t, anh đào đã h ng r c m t góc tr i. Đ tôi i th th n trên con đ ng, mê m n tr c v đ p k l c a chúng.

Tôi yêu nhi u th khác n a Đà Lạt, có nhng th m h mà tôi không th g i tên, không th li t kê ra và cũng không th lý gi i vì sao tôi i yêu chúng đ n v y. Đà Lạt m ng m , yên bình và ch m rãi. Cu c s ng có chút gì đó ngh sĩ, thi v , thanh th n và không xô b , bon chen. H u nh ai cũng c m nh n đ c nh ng đi u đó: nh ng ng i ch a t ng đ n ch nghe v Đà Lạt qua nh ng l i k , nh ng du khách đã m t l n ghé qua,...h đ u c m th y đ c cái tr m tĩnh và nên th n i này nh ng không ai có th c m nh n đ c Đà Lạt m t cách tr n v n nh nh ng con ng i Đà Lạt c m nh n. Và trong m i con ng i Đà Lạt chúng tôi i có nhng c m nh n riêng v Đà Lạt, không ai gi ng ai c . Tôi c m nh n Đà Lạt theo nh ng gì r t khác bi t mà không ai có th c m nh n đ c và b n thân tôi cũng không th đi n t nó ra thành l i.

Và khi đã xa Đà Lạt, tôi m i nh n ra r ng mình yêu Đà Lạt đ n m c nào. 1 năm n a, 2 năm n a, 5 năm n a...khi tôi tr v , Đà Lạt có còn là Đà Lạt c a tôi không? Ng i ta có th s phá đi nh ng ngôi nhà quen thu c đ xây lên nh ng c a hàng, nh ng khách s n m i. Đà Lạt có th s đồng h n, đ c m r ng ra theo đô th hóa. Có th Đà Lạt y không còn là Đà Lạt nh xinh và yên bình. Nh ng con ng i i tôi yêu th ng cũng không còn ó đó n a. Nh ng k ni m thì v n còn đ ng l i n i y. Đà Lạt dù khoát lên mình b đ ng nào, thì tôi v n yêu. Đà Lạt đ u có m t đi cái lnh, m t đi nhà thơ con gà, m t đi mai anh đào, m t đi s thanh bình, yên v n có, thì mãi mãi tôi v n yêu nó, b i ít ra đó cũng đã t ng là Đà Lạt c a tôi, Có m t Đà Lạt nh th trong tôi....

Đan Nguyễn